

ချစ်မ

ချစ်ခြင်းဖြင့် ဘယ်သူနိုင်

၇၈၆

အခန်း(၁)

တို့တွေမြူးမယ်.....ဒီသင်္ကြန်ပွဲ.....

..... မြူးကိုမြူးမယ်.... ဒီလိုအချိန်အခါပွဲ.....

..... ဟိုမှာ ဒီမှာဟေ့.... မဏ္ဍပ်စုံအောင် လျှောက်လည်မယ်...

.....ဟိုမှာ ဒီမှာဟေ့.... အချောအလှတွေပေါတယ်.....

..... လူတွေတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက်.....ငမ်းမယ်

..... ကြိုက်တဲ့သူတွေရင်....ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ address တောင်း.....

နို့ဆီခွက်နဲ့ရေထပ်လောင်း..... အမှတ်တရလက်ဆောင်လည်း
တောင်း.....

နားထဲမှာ တီးသံဆိုသံတွေ ဆူညံပွက်ထနေသည်။

ဒေါ်ခင်ခင်ထက် အိပ်ရာထဲမှာ တစောင်းလှဲ၍ ပုတီးစိပ် ရင်း ဟို
ဘက်ကို လှည့်စောင်းလိုက်ရသည်။

သင်္ကြန်ကလည်း သင်္ကြန်

ကဲကြတဲ့ကလေးတွေကလည်း လွန်ပါသည်။ အဲဒီထဲမှာပဲ ကိုယ့်သမီး
က အဆိုးဆုံးဖြစ်နေသည်။

.... မင်းလေး မိအောင်ဖမ်းလိုက်စမ်းပါ ရေသူမ.....

..... မင်းလေး မိအောင်ဖမ်းလိုက်စမ်းပါ ဝါးဟား.....ဟား

.....ရေမှာဆို ငါတို့သိပ်ကိုကျွမ်း....

ကြည့်စမ်း.....နောက်တစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားပြန်ပြီ။

တစ်ပုဒ်ထဆိုလိုက်လို့ ဒီတစ်ပုဒ်ပြီးရင် ပြီးပြီထင်ရဲ့လို့ မှတ်ပါသည်။
တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ပြီးနိုင်ပါဦးမည်လား။

ဒေါ်ခင်ခင်ထက် ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်ကနေ
ဆက်ခနဲထလိုက်သည်။

..... မင်းလေး မိအောင်ဖမ်းလိုက်စမ်းပါ ရေသူမ.....

..... မင်းလေး မိအောင်ဖမ်းလိုက်စမ်းပါ ဝါးဟား.....ဟား.....

.....ရေမှာဆို ငါတို့သိပ္ပံကိုကျွမ်း.....

" စီစီ "

" ရှုန်"

နောက်က ခေါ်သံကြောင့် သီချင်းနဲ့ရောကာ အာခေါင် ခြစ်ထူး
ပစ်လိုက်ပြီးမှစီးစီး မျက်လုံးပြူးကာ ဟယ်ခနဲ ပါးစပ်ပြန်ပိတ်ပြီး

"အေး..... ကျွမ်းကျင်လေ၊ သိပ်ကိုကျွမ်းတာ၊ အမေ သိတာပေါ့၊
ကဲ....."

ဒေါက်ခနဲ ဒေါက်ခနဲမြည်ကာ ဦးခေါင်းထိပ်မှာ ပူဆင်းသွားပြီး ...

"မေမေ"

"ဘာမေမေလဲ..... ညကြီးမိုးချုပ် အခါကြီးရက်ကြီးမှာ သက်ကြီးရွယ်
အိုတွေ ဥပုသ်စောင့်ကြ၊ တရားထိုင်ကြ၊ ဒါကို နားမလည်ဘူးလား၊

ကက်ဆက်က ဖွင့်ထားသေး၊ ဂစ်တာက ထပ်တီးသေး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နည်းနည်းပါးပါးမှ အားမနာဘူး၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ သားသမီးဆိုရင် အမေအငုတ်တုတ်ကြီးက ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်ရဦးမယ်၊ ဟဲ့ ... ဟိုဘက်က သဇင်ခိုင်တို့၊အာကာလွင်တို့"

"ရှင်"

' ဗျာ....."

"သွားကြတော့၊ ပြန်အိပ်ချေကြ"

"ဟုတ်"

ပြိုင်တူထရပ်ကာ အားလုံး ဇက်လေးတွေ ပုဝင်သွားကြသည်။ စီးစီးက နာကျင်နေဆဲ ခေါင်းလေးကိုပွတ်လျက် ကုလား ထိုင်ပေါ်မှာ ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်၏။

"သွားလေ..... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အိပ်တော့"

"မေမေ"

" ဘာလဲ "

စီးစီးက နှုတ်ခမ်းစူ လက်ပိုက်လျက်မှ မော့မကြည့်ဘဲ...

"ရှစ်ပါးသီလထဲမှာ ဒေါသထွက်ရဘူးလို့ မပါဘူးလား"

"ပါတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"မေမေ တစ်ပါးကျိုးပြီ၊ ခုနစ်ပါးပဲ ရမယ်"

"သားသမီး မလိမ္မာတာလေ၊ အဲ့ဒါ ညည်းမှာလည်း အပြစ်ရှိတယ်"

"ဒါဆို၊ မေမေ နေ့လယ်က ပုတီးစိပ်ရင်း မှိန်းနေတာလေ၊ ပါးပေါ်မှာ"

ခြင်ကိုက်နေတာကို

"ခြင်ကိုက်နေပြီ၊ မေမေ့ပါးပေါ်မှာ"လို့ စီးစီး ပြောတော့ မေမေက ဖတ်ခနဲ ရိုက်သတ်ပစ်လိုက်တာလေ တစ်ပါးကျိုးပြီ"

"ဟင်....."

ဒေါ်ခင်ခင်ထက် မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။ လက်ထဲက စိပ်ပုတီးကို ဟိုလက်ပြောင်း ဒီလက် ပြောင်း။

"ဒါကတော့ ကျပ်တို့က ပါရမီအထုံရှိခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွေမှ မဟုတ် တာ၊ သတိလက်လွတ်ဆိုတာ ရှိတာပေါ့"

"ဒါဖြင့် မေမေ အိပ်ရာက ထတော့၊ အိပ်ရာထဲမှာ ကျန်ခဲ့ တဲ့ခရေပန်း ကုံးလေး ပြန်ကောက်ပြီး ဆံထုံးကြားထဲ ပတ်ထည့် လိုက်တာရော၊ ဥပုသ်သည် ပန်းမပန်ရဘူး"

"ဒီပန်းက သီလမယူခင်ကတည်းက ပန်ထားတဲ့ ပန်းပဲ"

ဒေါ်ခင်ခင်ထက် မျက်နှာမှာ နီမြန်းခြင်းသို့ ပြောင်းလဲ လာပြီဖြစ်၏။ စီးစီးက အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ။

"မေမေရယ် မနက်က ပန်တဲ့ ပန်းက ပြုတ်ကျသွား ပြီးပြီလေ၊ ပြန်ကောက်ပန်တာ အဲဒါ အသစ်ပဲ၊ အဲယားကွန်း ဘတ်စ်ကားစီးတာ တောင် နှစ်ဆယ်ပေးထားတယ်ဆို ပြီးကားပေါ်က ပြေးဆင်း ပြေးတက် လုပ်လို့ မရဘူး၊ တစ်မှတ်တိုင်ပဲစီးစီး၊ ကားပေါ်ကဆင်းပြီးလို့ ပြန်တက် ရင် နှစ်ဆယ်ထပ်ပေးရတာပဲ၊ ဂိတ်မဆုံးသေးလို့ ပြန်တက်တာပါ ပြော လို့ရသလား"

စီးစီးက လက်ခုပ်လေး ဖတ်ခနဲတီးကား ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်ရင်း ပြော တော့ ဒေါ်ခင်ခင်ထက် မျက်နှာကြီး နီလည်းနီ သမီးကို ချစ်စနိုးကြ

ည့်၍လည်း ပြီးမိနှင့်....

"လှချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ မွေးတော့နှမြောတာနဲ့ခေါင်းပေါ်ကောက်တင် လိုက်တာ"

ဟုကာကွယ်လိုက်သေးသည်။

"ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် မေမေ ခေါင်းပေါ်ကောက်တင် " လိုက်တာပဲ၊ ကျိုးပြီ တစ်ပါး

"စီးစီးနော်"

"တွေ့လား၊ ကျိုးနေပြီဟာကိုး၊ မကျိုးဘူးလို့ ညာပြန်ပြီ၊ တစ်ပါးကျိုး ပြီ၊ အဲဒါ မုသာဝါဒပဲ"

ဒေါ်ခင်ခင်ထက် ရယ်ချင်ပေမယ့် မရယ်ဘဲ ထိန်းချုပ် နေရသည်။ ဒီ ကလေးကို ဦးစားပေးလို့ မဖြစ်ပေ။ ဖတဆိုလေးမို့ အလိုလိုက်ထားခဲ့ သလောက် ဆိုးမှဆိုးတဲ့ဟာလေး။

"ရှစ်ပါးသီလ အပါးတွေ အကုန်ကျိုးကုန်ပြီး၊ မနက်ဖြန် မေမေ ဥပုသ်မစောင့်နဲ့တော့"

"အံ့မယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"စောင့်လည်း ရမှမရတဲ့ဥစ္စာ၊ မေမေ ဥပုသ်မစောင့်နေ တော့ စီးစီး သီချင်းအော်မဆိုရဘူး၊ ဂစ်တာမတီးရဘူး ဖြစ်ဦးမယ်"

"ကျုပ်တင် မကဘူး၊ ညည်းကိုပါ ဘုရားကို ခေါ်သွားဦးမယ်၊ မယုံမရှိ နဲ့၊ မနက်ဖြန် ရှစ်နာရီမထိုးခင် အဲဒီရှေ့ပင်တွေ လည်ဟိုက်ဟိုက် တိုနဲ့နဲ့ တီရှုပ်တွေ အားလုံးချွတ်၊ ယောဂီဝတ်စုံ နဲ့ တဘက်စောင်နဲ့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမယ်"

"ဟာ...."

"မဟာနဲ့၊ ဆံပင်ကိုလည်း နောက်မှ စုချည်ထားရမယ်"

"ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ နားရွက်လောက်လေး ရှိတဲ့ဟာကို"

စီးစီးက နားရွက်လောက် နားမှာ ဖောင်းဖောင်းအိအိ၊ ပျော့တွဲ နေသော ရွှေဝါရောင် ခပ်ပျော့ပျော့လေး မသိမသာ ဆေး ဆိုးထားသည့် ဆံပင်တွေကို လှုပ်ခါပြသည်။

ထိုးဖွပြ၏။

"လုပ်မနေနဲ့ စီးစီး၊ ဆွဲချည်လိုက်လို့ ကြက်မီးလောက် ပါရင် တော် ငြိ"

"မေမေကလည်း စီးစီးမှ ဥပုသ်မစောင့်ချင်တာ၊ စောင့်လည်းကျိုးမှာ ပဲ၊ ကုသိုလ်မရတဲ့အပြင် ငရဲက ကြီးဦးမယ်"

"ကြီးမှာကြောက်ရင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ပေါ့"

"မေမေတောင်မှ မစောင့်နိုင်ဘဲနဲ့"

"စီးစီးနော်..... ညည်း အမေကို ဆရာမလုပ်ချင်နဲ့၊ ပြော တဲ့အတိုင်း ပြင်ဆင်ထားရမယ်၊ ဒါပဲ"

ဒေါ်ခင်ခင်ထက်က မျက်နှာကို တစ်ချက်မှ ပျော့ပျောင်း ၊ မှုမပြဘဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။

မအေ ကျောခိုင်းသွားမှ စီးစီး လက်ခါခါ ခြေခါခါနှင့် နှုတ်ခမ်းမဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့ မျိုးစုံဖြင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။

စီးစီးကို ပြောတော့ ပြောမရ ဆိုမရ ဆိုးတယ်ချည်းပဲ။

အချိန်တန်တော့ စီးစီး လုပ်ချင်တာ ဘယ်မှာလုပ်ခွင့် ရလို့လဲ၊

မေမေပဲ ဆုံးဖြတ်၊ မေမေပဲ စီရင်ချက်ချ။

တရားသူကြီးဖြစ်လိုက်၊ ဒါရိုက်တာ လုပ်လိုက်။

စီးစီး စကားလုံးတွေ အသံထွက်ခဲ့ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေး နှစ်လွှာက ပွစိ
ပွစိ အငြိမ်မနေ။

အခန်း(၂)

ဘုရားက ပြန်ထွက်လာကြတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတွေ နဲ့သွားလာ နေကြသူတွေကို မကျမနပ် လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဒီနေ့ထိ စားဖို့ဝတ်ဖို့ဆိုတာ ဘာမှမပူပင်ခဲ့ရပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်ကား လည်း မစီးနိုင်ခဲ့ပါ။

ရေဆာပြီဆို အေးစိမ့်နေတဲ့ ရေကိုမှ သောက်ချင်တတ်သည့် စီးစီးက နွေရာသီဆို မုန့်ဖိုးထက် ရေခဲရေဖိုးက ကုန်တတ်သူ။

"ဆီးအောင့်တတ်တယ် သမီး၊ ရေခဲရေ၊ ဒီလောက် သောက်ရသ လား....."

မေမေက ဆူသည်။ ဒီတော့ ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံး မလိုဘူးလား။ ဒါ ပေမယ့် ..

"ရေခဲရေ၊ မသောက်စေချင်ရင် မေမေ၊ ရေခဲသေတ္တာ ဝယ်ထားပါ လား"လို့တော့ ပြန်မပြောရက်ခဲ့ပါ။

မေမေက မုဆိုးမ မဟုတ်ပါ။ သုံးလတစ်ကြိမ် စာတိုက်ကနေ ငွေ တွေရောက်ရောက် လာတတ်တာ ရှိသည်။

ဒါနဲ့ပဲ စားလို့လောက်သည်။ ဒါပေမယ့် မေမေက အိမ်ရှေ့မှာ

"ဆန်၊ ပဲ၊ ဆီ၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်" စသည့် ကုန်ခြောက်ဆိုင်လေး ဖွင့် ထားသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာမို့ အကြွေးရောင်းရတာက များသည်မို့ အရင်းနဲ့ အမြတ်လည်ကာ ငွေလုံးသိပ်မကိုင်ခဲ့ရပေ။

"မေမေက မုဆိုးမ၊ အလုပ်အကိုင် မရှိရင် လူထင်သေး မှာပေါ့၊

ထိုင်စားလို့ရပေမယ့် မေမေက ထိုင်မစားပေ။ ထိုငွေ ဘယ်သူပို့တာ လဲ မေးလျှင် မေမေက ဘယ်တော့မှ ရေရေရာရာ မဖြေပေ။

"မေမေတို့ကို ချစ်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပေါ့"ဟု အမြဲပြောသည်။

ငှင်းငွေပေးပို့ခြင်းမှာ မှတ်မှတ်ရရ စီးစီး လူမှန်းသိတတ် စကတည်းက ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် စီး စီး ငယ်စဉ်က ဧည့်သည်နှစ်ယောက် အိမ်ကို အမြဲလိုလို လာသည်။

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၊ ခပ်ငယ်ငယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မိန်းမကြီးက ကုလားထိုင်မှာ မေမေနဲ့ စကားအပြောတွင် ထိုယောက်ျားက "နောက်ပါးမှာ ရပ်၏။

ငယ်ငယ်က ဆိုပေမယ့် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ပုံသေမှတ်မိနေသည်။

နောက်တော့ ဘယ်သူမှ ရောက်မလာကြတော့ပေ။

အိမ်နီးပါးနီး အလည်လာကြတာလည်း သိပ်မရှိ။

ရပ်ကွက်ငယ်လေးထဲမှာ နေပေမယ့် မေမေက အနေတည်သည်။

ဟိုသွား ဒီသွား လည်ပတ် ရယ်မောတတ်တာ မရှိသလောက် ရှားသည်။ သူများအိမ်ကို မလည်တတ်သလို အိမ်ကို သူများအလည်လာပြီး ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆို ထိုင်နေတာမျိုး လည်း မကြိုက်ပေ။

ထို့ကြောင့်ရပ်ကွက်ထဲမှာမေမေ့ကိုဘဝင်မြင့်တယ်၊အခြေကြီးတယ်စ

သဖြင့်ဝေဖန်သည်။ကွယ်ရာမှာ မေးငဲ့သည်။

သို့သော် ဆိုင်မှာတော့ ရောင်းချကောင်းနေသည်သာ။ မေမေက ပစ္စည်းတစ်ခုအပေါ် အမြတ်သိပ္ပံမတင်ဘဲ ရောင်းသည်။ ကြွေးမို့လို့ ဒီ ပြင်ဆိုင်တွေက ဈေးတင်ရောင်းသည်။

မေမေက လက်ငင်းနဲ့ အကြွေး အတူတူပဲ ရောင်းခဲ့ သည်။ အစစအရာရာ အမှန်ကန်ဆုံး လုပ်၏။

ထို့ကြောင့် ဆိုင်မှာ ရောင်းအားကျသွားသည် မရှိပါ။ မေမေ့ကို ခင် ခင်မင်မင် မရှိကြပေမယ့် မမုန့်ကြပေ။ မရင်းနှီးသော်လည်း လေးစား ကြ၏။

အခု" စီးစီး" အရွယ်ရောက်လာတော့မှ သူငယ်ချင်တွေက များများ။ ဟိုသွား ဒီလာ။

အိမ်ကို သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်လာပြီး စားသောက်ကြ၊ စာကျက်ကြ တာကမရှား။

ဒါကိုတော့ မေမေက ခွင့်ပြုထားသည်။

စားသောက်ဖို့ သွားရည်စာမျိုးစုံလုပ်၍ စီးစီး သူငယ်ချင်းတွေကို ကျွေးမွေးခဲ့သေးသည်။

"သမီး အပြင်မှာ မေမေ မသိပဲ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ခိုးဝှက်ဖဲ့ယူပြီး လျှောက်မလည်ရဘူးနော် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မသွား မလာရဘူး"

ဒါကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မှာသည်။

"သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အချိန်ပို ပျော်ရွှင်ချင်တယ်ဆိုရင် အိမ်ကိုခေါ်လာ"

...

မေမေက ကိုယ်တိုင်ခွင့်ပြုထားတာ ဖြစ်သည်။

အိမ်မှာ တီဗီတစ်လုံးရှိသည်။ အောက်စက် ရှိသည်။

စီဒီစက် ဝယ်မပေးခဲ့ပေ။

"သီချင်းဆိုတာ မေမေ မကြိုက်ဘူးတဲ့။"

စီးစီးက မလိမ္မာဘူးဆိုပေမယ့် မေမေ့ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ဆန့်ကျင်ခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

တစ်ခါတလေ သီချင်းဆိုချင်လျှင် မေမေ့ကို ပြော၍စီးစီး သွားဆိုသည်။ မေမေ၊ ခွင့်ပြုတဲ့အချိန်ကိုပဲ ဖြုန်းရသည်။

အားလုံးက မေမေ့သဘော တစ်ခုသာ။

ဒီနေ့ ဥပုသ်စောင့်လိုက်ရတာလည်း မေမေ့ကြောင့်။

'အဲ . . .'

ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲဖြတ်သွားသဖြင့် ပခုံးလေးကျုံ့ကာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ကြည့်စမ်း" လေနှို့ဘူးနဲ့ သင်္ကြန်ဦးထုပ်နဲ့ ရုပ်က စပ်ဖြဖြ။

"အံ့မာ..... ရုပ်က ကိုင်ပေါက်ထားတဲ့ ဩဇာသီး လှည်းနင်းထားတဲ့ အတိုင်း"

"သေပါပြီကွာ၊လှည်းမနင်းဘဲ ထားလည်း လုံလောက်ပါပြီ။

"ဟင် နင် ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်ဘူးလား၊ ဥပုသ်သည် မှန်းမသိလောက်အောင် ကန်းနေသလား"

"မကန်းပါဘူး၊ မြင်သားပဲ၊ သိပ်လှတာပဲ"

မေမေက ရှေ့ကိုရောက်နေပြီးမှ နောက်လှည့်ကြည့်နေသည်။

စီးစီးက ထမင်းချိုင့်ပါသည့် ဆွဲခြင်းကို ဆောင့်ခနဲချ၍ ခါးထောက်သည်။

"ဟဲ့ သမီး၊ တော်ပြီ၊ လာပြီ"

"မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ၊ စီးစီးကိုသူ မလေးမစား ပြောနေတာ ပါးဆွဲရိုက်မလို့"

"အား....မလုပ်ပါနဲ့၊ ကြောက်လို့ပါ သွားမယ်နော်၊ ဟဲ ဟဲ..."

"ကြည့်စမ်း"

ဒေါသဖြစ်လောက်ဖွယ် တွန့်ကာ ကျောခိုင်းသွားသည် ကို စီးစီးနောက်ကနေ ကုပ်ပိုးစကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲသည်။

" သမီး "

"ဟဲ့ .. ဟဲ့ ..."

ကုပ်ပိုးစကို စီးစီး အတင်းဆွဲထားတော့ ရေပက်သည့် ကောင်လေးရှေ့တိုးမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

"လွှတ်လိုက်စမ်း သမီး"

မေမေ အနားရောက်လာတော့ စီးစီးလက်ကို အတင်းဖြုတ်ချသည်။ အနားက လူတွေ ရပ်ကြည့်နေကြ၏။ မေမေ့မျက်နှာ တင်းနေတော့ စီးစီး လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ကောင်လေးက တစ်ချိုးတည်း လစ်သွားတော့သည်။

"သမီးနော် ... ညည်း မေမေ့ကို အရှက်ခွဲတယ်ပေါ့၊ ဟင် ..."

"သူက စီးစီးကို မလေးမစားပြောတာ မေမေ"

"ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ ရန်သွားဖြစ်နေသလဲ"

"သူက ရေလာပက်တာကိုး၊ စီးစီးက ဥပုသ်သည်ဥစ္စာ'

ဥပုသ်မစောင့်စဖူး စောင့်ပြီး စီးစီးက မာန်တွေတက်နေသည်။
ရေပက်ခံတာ ခံတာပဲ။

ဥပုသ်ရထားပြီဆိုတော့ သူများထက် ထူးဆန်းလေးစား သမိုခံယူချင်
သည်။

မေမေ ဆူနေသမျှ ခေါင်းငုံ့နေရပေမယ့် ကားမှတ်တိုင် ရောက်လာ
တဲ့အထိ နှုတ်ခမ်းကစုနေဆဲ...

သို့သော် မျက်လုံးက ဟိုဒီဝေကြည့်ရင်း ကတ္တီပါသည်းကြိုးအနက်
နှင့် နီတွတ်နုဖတ်နေသည့် ခြေထောက်အစုံကို မျက်လုံး ရောက်လေ
သည်။

ခြေထောက်က လှလိုက်တာဟု စိတ်က မြင်မိ၏။

ခြေဖမိုးပေါ်မှာ နက်ပေမယ့် အခြေလေးတွေ စိမ်းမြနေ သော
မွေးညင်းတွေလည်း ရှိနေသည်။

စီးစီး ခြေအစုံပိုင်ရှင်ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အသားညိုညို၊မျက်ခုံးထူထူနှင့်ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကော်လံကတုံးကို
ကြယ်သီးအစုံတပ်ထားလျက် လက်ထဲမှာ ပလတ်စတစ် အကြည်အိတ်
အထူစားနှင့် စာအုပ်တွေကို လက် တစ်ဖက်က ကိုင်၍ ပေါင်မှာ
ကပ်ထားသည်။

စီးစီးတို့လိုပဲ ကားစောင့်နေတာ ဖြစ်မည်။

မေမေ့ကိုကြည့်တော့ ဘုရားက အတူပါလာသည့် ဥပုသ် သည်

ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတာ စီးစီးကို ကျောခိုင်းလျက်.....

ဆွဲခြင်းထဲက ရေသန့်ဘူးကို ယူထုတ်လိုက်၏။

အထဲမှာ ရေလက်တစ်ဝါးခန့် ရှိသေးသည်။

စီးစီး မြန်သည်။ အဖုံးကိုဖွင့်ပြီး ထိုသူ့ကုပ်ကို ရောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

"ဟာ....".

လက်နှစ်ဖက် ကားခနဲဖြစ်လျက် ချက်ချင်း နောက်လှည့် ကြည့်သည်။

စီးစီးက နှုတ်ခမ်းလေးစေ့၍ ပြုံးပြကာ လှည့်ထွက်လာ၏

"ဟိတ်... "

"ဘာလဲ"

"မင်း ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ"

"ရေပက်တာလေ"

"မင်း ဥပုသ်သည် မဟုတ်ဘူးပေါ့"

"ဥပုသ်သည် ရေမပက်ရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ"

"တောက်..."

သူက ဒေါသကြီးပြတော့ စီးစီးက မဲ့ပြသည်။

"လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ ရေတွေပိုနေတာ သွန်ပစ်ရမယ့်အတူတူ မြေကြီး ပေါ်လောင်းမချချင်လို့ ခင်ဗျားကို လောင်းလိုက်တာ"

"ဘာ...."

"တကယ် ဘုရားမှာ ရေသပ္ပာယ်လာတာ၊ တစ်ခွက်စာ လိုသွားတာ ကို ခုမှ သတိရလို့၊ ခစ်..... ခစ်"

လူတွေ ရယ်ကုန်ကြတဲ့အထဲမှာ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားသည့် သူ့ကို ကျောခိုင်းပစ်ကာ ကားလာတော့ မေမေ့လက်ကို ဆွဲ၍ ပြေးတက်လိုက် သည်။

ဆူမှာစိုး၍ မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် တိမ်းရှောင်ကောင်းလေသော စီးစီးကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ပဲ ဒေါ်ခင်ခင်ထက် အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာတဲ့ အထိ မဆူဖြစ်ခဲ့။

ဒီသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ဆူရလွန်းလို့လည်း ရေသာဆို ခန်းလို့ကုန်ပြီ။

အခန်း(၃)

"ဟေး.....မှတ်ထားကွ၊ အဲဒါ လျှပ်စီးလင်း"

စီးစီး လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ထခုန်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေက စီးစီးကို ဝိုင်းဖက်၍ ဂုဏ်ပြုကြ၏။

တစ်အုပ်စုလုံး အောင်သည်။

ထိုအထဲမှာ ဂုဏ်ထူးသုံးခုနဲ့ အောင်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သမီးရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ဒေါ်ခင်ခင်ထက် မျက်ရည်ကျ၏။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်၊ မေမေကလေ၊ မေ့မေ့ သမီး မိန်းမ ဆိုး မိန်းမကဲလေးမို့ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ် ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ"

"မေမေကလည်း ကိုယ့်သမီးကို ဒီလောက်ပဲအထင်သေးရလားလို့"

သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဂုဏ်ထူးတစ်ဘာသာ ပါတာ တစ်ယောက်ရှိ သည်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးအောင်ကြသည်မို့ ပျော်ရွှင် နေကြသည်သာ။

တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် မုန့်တွေလုပ်ကြ၊ ပို့ကြ၊ သယ်ကြ၊ စားကြနှင့် အိမ်နီးနားချင်းတွေကိုလည်း ဝေသည်။

ဂစ်တာတီး သီချင်းဆို ကတဲ့သူက က။

မေမေ မဆူသည့်အပြင် မြီးရှည်လုပ်ကျွေးလိုက်၊ မုန့်တီ လုပ်ကျွေး လိုက်။

ရခိုင်မုန့်တီဆိုတာ ရန်ကုန်မှာတော့ ခေတ်စားသော စားသောက် ဖွယ်ပါ။

ဟင်းခါးကျဲကျဲ၊ ငါးများများနှင့် မုန့်ဟင်းခါးဖတ် သေးသေးလေးတွေ နဲ့ အချဉ်အစပ် စုံအောင်ထည့်၍ ပူပူဆူဆူ သောက် ရတာမျိုး၊ မေမေ ဘာပဲလုပ်ကျွေးကျွေး အားလုံးက ကြိုက်ကြသည်။

စီးစီး ပျော်လိုက်သည်မှာအရမ်း။

တစ်ညမှာတော့စီးစီးအိပ်ရာထက်မှာမှောက်ခုံကြီးလှဲ၍ကာတွန်း စာအုပ်ဖတ်နေစဉ် မေမေက ဝင်လာထိုင်၍.....

"မေမေ... ပြောစရာရှိတယ်၊ သမီး၊ ခဏ ထထိုင်စမ်း"

စကားစလာသည်။

စီးစီး ချက်ချင်းထလိုက်ပြီး မေမေပခုံးကို ရင်ဘတ်နဲ့ ကပ်မှီလိုက်၏။

"ဘာပြောမလို့လဲ မေမေ၊ စီးစီး ဆယ်တန်း ခုမှအောင် တာနော်၊ ယောက်ျားယူဖို့တော့ မပြောနဲ့၊ ဟဲ.....ဟဲ.."

"မပြောလို့မရဘူး သမီး မေမေ အဲဒါကိုပဲပြောမှာ"

"အယ်....."

ရယ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးက ပြန်မစေ့ဖြစ်ဘဲ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ကြီး ဖြစ် သွားသည်။ မေမေကို ပြန်ကြည့်တော့လည်း မျက်နှာ ကတည်တည်တံ့ တံ့မို့.....

"မေမေ စီးစီးက မဖြစ်နိုင်တာကို တမင်နောက်ပြော လိုက်တာ၊ မေမေ တကယ်ပြောနေတာလားဟင် "

'တကယ်ပြောတာ သမီး'

ဒေါ်ခင်ခင်ထက်က သမီး မျက်နှာလေးကို ကြင်နာစွာ နဲ့ ကြည့်၍.....

"မေမေက ဒီကိစ္စမျိုးကို ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ စပြောစရာလား သမီး ရယ်"

"ဟာ..... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မေမေရယ်၊ စီးစီး ခုမှ ဆယ်တန်း အောင်တဲ့ဟာ၊ ဘာအချက်တွေကြောင့် အိမ်ထောင်ပြု ဖို့ အရေးကြီးရ တာလဲ၊ မေမေမှာ ဒီလို ရည်ရွယ်ချက်တွေရှိခဲ့တာရော စီးစီးဖြင့် ဘာမှ ကို မသိခဲ့ရပါလား"

"နေဦး..... သမီး၊ မေမေ ပြောဦးမယ်၊ ပြောတာကို ရှင်းအောင် နားထောင်၊ သမီးကို ခုချက်ချင်း လက်ထပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီး အခု ဆေးပဲဖြစ်ဖြစ် စက်မှုပဲဖြစ်ဖြစ် အမှတ် ဝင်တဲ့အတန်းမှာ တက်ရ မယ်၊ ပညာစုံမှ လက်ထပ်ရမှာ၊ ဒါကို ခုကတည်းက ဘာဖြစ်လို့ ပြောထားတာလဲဆိုတော့ အ.ထ.က မှာ တော့ မေမေက သမီးကို ရင်အုပ်မကွာ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် လို့ရသေးတယ်၊ သမီးရဲ့စိတ်က ပြောင်းလဲမှုလည်း သိပ်မဖြစ် သေးဘူး၊ အခု တက္ကသိုလ်ကို တက်ရတော့ မယ်၊ အဓိကကတော့ သမီးကို ချစ်သူထားမိမှာစိုးလို့ မေမေ တားမြစ်ရ တာပဲ"

ဒေါ်ခင်ခင်ထက် မျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုတွေ ရှိလာသည်။ ပြတ်သားသော အမိန့်ဆန်သည့် လေသံက တင်းမာသယောင် ဖြစ်လာ၏။

"မေမေ၊ အခုပြောတဲ့ သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ အများသူငါလို သီးချိန်တန် သီးဖို့ ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ဖို့ မိဘဝတ္တရား ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောပြ နားချနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးဟာ အရွယ် ရောက်လာတဲ့တစ်နေ့ တစ်

ယောက်သောသူနဲ့သာ မလွဲမသွေး လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကို မေမေနဲ့အတူ နာခံခဲ့ရတာသမီးရဲ့တစ်သက်ပဲ"

"ဘယ်လို မေမေ၊ သတ်မှတ်ချက် ဟုတ်လား၊ ဘာကို နာခံခဲ့ရတာလဲ၊ စီးစီး မရှင်းဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ သမီး သေချာနားထောင်၊ အခု မေမေ့ကို အမြဲ ငွေပို့ပြီး ထောက်ပံ့ခဲ့ကြတဲ့သူတွေဟာ မေမေနဲ့ ဘာမှ မတော်စပ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သွေးထက်ရင်းနှီးတယ်၊ သမီးကို မွေးလာကတည်းက သူတို့ လာတောင်းတာ၊ သမီး ကြီးလာရင် သူတို့သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့"

စီးစီး ဘာမှမမေးမိတော့ဘဲ မေမေ့ကိုပဲ ငေးကြည့်နေမိ သည်။

"သူတို့က အရမ်းချမ်းသာတယ်၊ ချမ်းသာပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေ အားလုံးထက် သူတို့ ချမ်းသာတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ သားကို ဘယ်လောက်အဖိုးတန်တဲ့ " မိန်းမနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား တစ်မိသားဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို မလိုချင်ဘူး၊ မိဘမျိုးရိုး အသိုင်းအဝိုင်း၊ စိတ်ဓာတ်၊ အဆင့်အတန်း၊ အဓိကက ဖိုဆို ယင်ဖိုတောင် မသန်း ရသေးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပေါ့၊ ဒါကို လိုချင်တာ၊ မျက်စိအောက် မှာ ရှင်သန်ကြီး ထွားလာတဲ့ မိန်းကလေးကိုသာ ယုံကြည်ထိုက် တယ်လို့ ခံယူထားတဲ့သူတွေ၊ သူတို့ ထောက်ပံ့နေကြတာ မေမေ့ ကို မဟုတ်ဘူး သမီးအတွက်ပဲ"

"ဒါဆိုလည်း သမီးကို ငယ်ငယ်ကတည်းက သူတို့ အပိုင်မွေးစား ထားလိုက်ပါလား မေမေ၊ သမီးကို သူဌေးသမီးလို တိုက်နဲ့ကားနဲ့ ဒီမှာ ထားပေးပါလား၊ မဖြစ်စလောက် ငွေလေးနဲ့ ထောက်ပံ့ပြီး ဘဝတစ်ခုကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ကောင်းလား"

စီးစီးက နဲ့အအမိန်းကလေး မဟုတ်ပေ ။

စိတ်ထဲရှိတာ ဒေါက်ခနဲ ထပြောတတ်သည့်သူ။

ဒေါ်ခင်ခင်ထက်က ပြုံး၍.....

"ဒါဟာ စေးကပ်မြော်မြင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ သမီး နောက် တော့ သမီး နားလည်လာမှာပါကွယ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရည်ရွယ် စုဆောင်းလာခဲ့ကြ တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေထဲမှာ သူတို့ရဲ့ သား အတွက်ဆိုတဲ့ ရယူလိုမှုတွေ အများအပြားရှိရင် ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီး ဖြစ်လာမယ့် သမီးအတွက် ကိုရော စေတနာမဲ့နိုင်ပါ့မလားကွယ်၊ အိမ်ထောင်ဖက်ဆိုတာ အေးအတူပူအမျှ ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်ပဲ"

ဒေါ်ခင်ခင်ထက်က မကျေနပ်သေးပုံရသည့် စီးစီး မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

"သူတို့က သမီးကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မွေးလာကတည်းက ကို လက်ပေါ်က မချတာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို ဘယ်သူမှမထင်မှတ် တဲ့ ခပ်နပ်နပ်နေရာ လေးမှာ အတန်အသင့်ဘဝမျိုးလေးနဲ့သမီးကိုကြီးပြင်းလာအောင် မွေးမြူးစေခဲ့တာက သူတို့မိသားစုထဲမှာ အကိစ္စတွေ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေ လို့ပဲ၊ ခုချိန်မှာတော့ ဒီလောက်ပဲ သိထားပါ သမီးရယ်၊ သမီး မေမေ့ကို ရော သူတို့ကိုရော ဘယ်လိုမှ အထင်မမှားပါနဲ့၊ မေမေက သူတို့ လက်ညှိုးထိုးခိုင်း သလို နာခံခဲ့တယ်၊ ငွေနဲ့ဖိစီးခံခဲ့ရလို့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ တို့နဲ့ မေမေ့ ကြားမှာ ဘာချုပ်ကိုင်မှုမှ မရှိဘူး၊ အဓိကကတော့ မေမေ့ သမီးကို မေမေ ကောင်းစားစေချင်တယ်၊ နောက်တစ်ချက်က လေးစား ထိုက်တဲ့သူတွေမို့လို့ မေမေ သူတို့ကို လေးစားတယ်၊ ချစ်တယ်။ မေတ္တာ စိတ်နဲ့ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်း နာခံခဲ့တယ်၊ ဒါပဲ"

"စီးစီးဘက်က ကြည့်တော့ တစ်မျိုးပုံစံကြီး ဖြစ်မသွား ဘူးလား မေမေ၊ ပြောပါဦး.....သူတို့က ဘယ်ကလဲ၊ စီးစီးနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်သူ

ဘယ်သူလဲ"

ဒေါ်ခင်ခင်ထက်က ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ခါယမ်း၍.....

"ဒါကို သမီး မသိချင်ပါနဲ့ဦး၊ လောလောဆယ် သမီး မေမေစေတနာ ကို နားလည်တယ်ဆိုရင် ရှေ့ဆက်ပြီး ခုလိုပဲ ဖြူဖြူစင်စင် ရိုးရိုးသား သား ကြိုးစားသွားပါ။ ချစ်သူ လုံးဝမထား ပါနဲ့၊ အနေအထိုင် မဟော့ရမ်းပါနဲ့၊ ကလေးဆန်တာ ပွင့်လင်းတာ က ချစ်စရာကောင်းပေ မယ့် ဟော့ရမ်းတာ ပေါ့ပျက်တာကသိက္ခာမဲ့တာပဲ။ ဒါ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ဆိုင်တယ်။ သမီးရဲ့ ရိုးသား မူဟာ မေမေရိုးသားမူပဲ။ သမီး ပျက်စီးရင် မေမေပါ ပျက်စီးမှာ ပဲ။ မေမေတို့ရဲ့ အနှစ်နှစ်အလလ ယုံကြည်မျှော်လင့် ခဲ့မှုတွေကို သမီးဘက်က လူငယ်ပီပီ လိုရာဆွဲတွေမိတဲ့ တစ်ယူသန် တစ် ချက် တည်းနဲ့ မဖျက်ဆီးပစ်ချင်ပါနဲ့။"

"သူ ဘယ်သူဆိုတာလောက်တော့ သမီး သိထားချင် တယ် မေမေ"

"ပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ သမီး၊ သမီး ပညာရေးတွေ အများကြီးရှိ သေးတယ်။ တစ်ခု သမီးသိထားရမှာက သမီး အိမ်ထောင်ရေးကို မေမေ ဘောင်ခတ်ပေးတဲ့အထဲမှာ စက်ဆုပ် ရွံရှာစရာ စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့စရာ ဒီ အတွက်ကြောင့်နဲ့ မေမေအပေါ် သမီး နာကြည်းအထင်လွှဲစရာ ဘာဆို ဘာမှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မေမေ တာဝန်ယူတယ်။ သမီးဟာ သမီးရဲ့အိမ်ထောင်ဖက် အပေါ် လက်ခံနှစ်သက်နိုင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာရ မယ်ဆိုတာ မေမေ ယုံကြည်တယ်။ သမီးလည်း မေမေကို ယုံရင် မေမေ လိုပဲ ယုံကြည် လိုက်ပါ။"

မေမေရဲ့ ပြောစရာဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်သည်။

စီးစီးအတွက်ကတော့ ရေရာတာ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်ခဲ့

သိဖို့မလိုဘူးဆိုတော့လည်း မမေးဘဲနေရုံပါပဲ။ နဂိုကတည်းက အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို ဝတ္ထုဖတ် ရန်ပင် စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဖူးသော အစွန်းအထင်းမဲ့ခဲ့သည့် နှလုံးသား က ဒီကိစ္စတွေအတွက် ကြာရှည်လက်ခံ ခံစားဖို့ကို စိတ်မရှည်။

သူမ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခဲ့ရင်ပဲ ပညာသင်နှစ်တွေ အများကြီး ကျော်ဖြတ်ရဦးမည်။ ဒီနှစ်တွေထဲမှာ ထိုကိစ္စတွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ထား လို့ ရနေတာပဲ။

ဖြစ်လာတော့မှ ခေါင်းညိတ်ဖို့ ခေါင်းခါဖို့က တစ်ပိုင်း၊ စီးစီး အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

အခန်း(၄)

"ဆေးကို မိပေမယ့် ငါက ဆေးမှဝါသနာမပါတာ။"

"ဒါနဲ့ နင်ပဲ ခွဲတာစိတ်တားဝါသနာပါတယ်ဆို၊ ဘယ်သူ အနာပေါက် ပေါက်၊ အကျိတ်ထွက်ထွက် နင်ပဲ ညှစ်မယ်၊ ဖောက် မယ်၊ တကဲကဲ၊ သိပ် ဆရာလုပ်ချင်တာ"

အနာလေး ပြမိပါတယ်။

ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ကိုင်၍ ဆွဲဖျစ်ပစ်လိုက်သောကြောင့် ငယ်သံပါ အောင်

"ဒါက သူများခံနေရတာကို မကြည့်ရက်လို့လေ၊ ပြီးတော့ငါ့ကြောင့် နာလို့အော်တဲ့အသံကို ကြားရင်လည်း ပျော်လို့ ဟဲ.....ဟဲ....."

"ကောင်စုတ်.....လုပ်စားမနေနဲ့ ဆရာဝန်"

"လုပ်မစားဘူး သေချာတယ် ဆရာဝန်အဖြစ်ကို လိုချင်ပေမယ့် စာကျက်ရမှာ လုံးဝပျင်းတယ်"

"ဒါဆို ဘာလုပ်မှာလဲ "

"စက်မှုတက်မယ်"

"အဲဒါက စာမကျက်ရလို့လား"

"ဘာဖြစ်ဖြစ် သက်သာမှာပါ၊ သေချာတယ်ဟာ ဆရာဝန် မ လုပ်ဘူး" .

"နင့်အမေက သဘောတူပါ့မလား၊ ဆရာဝန်လုပ်လို့ ရနေတဲ့ အခွင့်အရေးကြီးကို"

"အေးလေ ငါတို့တွေဆို အိပ်မက်တောင် မမက် လိုက်ရတဲ့ ဟာ"

"မေမေက ငါ့သဘောပါ"

လေငွေ နွေးနွေးနှင့် ကမ်းနားက သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်ရင်း ဦးပိန်တံတားကြီးကိုငေးကြည့်နေရသည့် အရသာက ရိုးအီသွားသည် မရှိခဲ့။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် အုပ်စုလိုက် အပြင်ထွက်ခွင့်ရတဲ့နေ့တွေမှာ ဒီတံတားကြီးပေါ်မှာ ပြေးကြ၊ ဆော့ကြ။

တံတားရဲ့ဟိုဘက် ဒီဘက် ထိပ်နှစ်ဖက်ကို ခြေလှမ်း ရေတွက်၍ အလယ်တည့်တည့်မှာ ဆုံမိအောင် မရမကကြိုးစား ခဲ့ဖူးကြတာ မေ့နိုင်စရာတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။

စီးစီးက တံတားကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း.....

"မေမေက ငါ့ကို ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်ခိုင်းမှာ"

မျက်နှာသေလေးနဲ့ ပြောနေတော့.....

"ဟင် ဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်မှာသွားတက်မယ်၊ နင် ငါတို့နဲ့ ကွဲပြားပေါ့၊ ဟိုမှာ ဆွေမျိုးရှိလို့လားဟယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်တည်း ဒေသစိမ်းမှာ အားငယ် မှာပေါ့ နင် ဝမ်းနည်းနေလားဟင်"

စီးစီးက လူသေကောင်လို မျက်နှာလေးမှ ချက်ချင် ဟားခနဲ ရယ်ချ လိုက်ကာ.....

"ဘယ်ကလာ ဝမ်းနည်းရမှာလဲ၊ ပျော်လွန်းလို့ ညက အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူး"

"မိန်းမ..... ကဲဟာ..... ကဲဟာ..... အဲဒါ ပျော်ဦး"

သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းထုတော့ စီးစီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်လေး ရယ် လေသည်။